

ване свободата на Гърция. Като *pater familias* той събира около си младежитѣ българи ученици изъ разнитѣ атински училища, буди народностното имъ чувство, оглашава ги въ народното дѣло, изтъква тѣхния свещенъ дългъ къмъ него; обмисля, съ тѣхъ програма и тактика на действие за предстоящото имъ поприще въ родината, като на първо мѣсто поставя борба противъ фенерското духовенство — смъртоносния ракъ на народа. Така по случай заминаванетоъ отъ Атина на другаря имъ Иларионъ Стояновичъ (Михаиловски) въ 1843 г., тѣ обмислятъ народнитѣ искания по църковния въпросъ, които сж формулирани въ просбата на цариградскитѣ българи до великия везиръ въ май 1845, и въ тая до султана въ Русе отъ 1846 г. Всички даватъ клетва за вѣрностъ на общото дѣло, а Иларионъ дава писмено задължение, че всѣко тѣхно отдѣлно действие да се счита общо, изходящо отъ кржжеца имъ. При това Селимински ги съветва да продължатъ учението си въ Русия, за да бждатъ по-полезни на народа. Въ сщия духъ той пише до видни българи и руси въ Русия, препоръчвайки имъ тѣзи младежи. Тукъ, въ Атина, той обогатява знанията си и доизработва окончателно натуръ-философския си еволюционенъ мирогледъ, който ржководи идеитѣ му въобще, и който главно прилага къмъ Възраждането, — та съ право може да се нарече философъ на Възраждането ни. Тукъ той написва обществено философскитѣ си проуки: Естественото назначение на човѣка, Политична изповѣдь и др.

Въ 1844 г. Селимински отива въ Италия, гдето въ Сиена и Флоренция се специализува по хирургия и въ 1845 г. добива дипломъ съ отличие по хирургия отъ Сиенския университетъ. Завръща се въ Ромъния, гдето отначало се установява лѣкаръ на частна практика въ Букурещъ. Въ 1848 г. бива назначенъ отъ държавата извънреденъ лѣкаръ за борба противъ холерата. Въ тая служба се проявилъ като способенъ и деенъ лѣкаръ; на следната година бива назначенъ окржженъ лѣкаръ въ гр. Браила (на окржга Прахова), гдето се установява на постоянно мѣстожителство всрѣдъ преселцитѣ си сънародници, съграждани и роднини.

Макаръ заетъ съ занятието си, той не престава да работи за народното дѣло, по черковния въпросъ и народната просвѣта. По неговъ починъ и съчинение била подадена до султанъ Абдулъ Меджитъ въ Русе (презъ време на обиколката му изъ България) на 27 май 1846 г. просба отъ името на цѣлия български народъ, въ която се формулуватъ народнитѣ искания по църковния споръ съ